

A romantic scene featuring a man and a woman embracing on a blue background. The man is wearing a dark brown leather jacket and dark jeans, while the woman is wearing a tan leather jacket and blue jeans. They are holding a large, bright red heart together. The background is a blurred blue structure, possibly a bridge or a modern building.

ΚΟΡΑ ΚΑΡΜΑΚ

Μέχρι
που σε βρήκα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FINDING IT

Από τις Εκδόσεις William Morrow, Ν. Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μέχρι που σε βρήκα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Cora Carmack

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Cora Carmack, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Masson/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2015

ISBN 978-618-5044-24-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΚΟΡΑ ΚΑΡΜΑΚ

Μέχρι
που σε βρήκα

*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*

Στην Κριστίν,
την απόκοσμα διορατική συνταξιδιώτισσά μου.

*Θυμάσαι εκείνη τη φορά που είχαμε κολλήσει
σε έναν σταθμό τρένου όλη νύχτα;
Και πήραμε ένα ταξί από τη Γερμανία για την Ολλανδία;
Κι εκείνο τον φούρνο μικροκυμάτων
που κατέστρεψα στην Ισπανία προτού σχεδόν πεθάνω;
Σ' ευχαριστώ που ήσουν εκεί όλες αυτές τις στιγμές
και πολλές περισσότερες.*

1

Ολοι δικαιούνται μια μεγάλη περιπέτεια, εκείνη τη μία φορά στη ζωή στην οποία θα αναφέρονται πάντα και θα λένε: «Τότε... τότε ζούσα πραγματικά».

Οι περιπέτειες δε συμβαίνουν όταν ανησυχείς για το μέλλον ή όταν είσαι δεμένος με το παρελθόν. Υπάρχουν μόνο στο τώρα. Και πάντοτε, πάντοτε έρχονται τις πιο αναπάντεχες στιγμές, με το λιγότερο πιθανό περιτύλιγμα. Μια περιπέτεια είναι ένα ανοιχτό παράθυρο· και περιπετειώδης είναι ο άνθρωπος που είναι πρόθυμος να σκαρφαλώσει στο προεβάζι και να πηδήξει.

Είπα στους γονείς μου ότι πήγαινα στην Ευρώπη για να δω τον κόσμο και να αναπτυχθώ ως άτομο (όχι πως ο μπαμπάς άκουσε κάτι άλλο μετά τη δεύτερη ή την τρίτη λέξη, όταν δηλαδή ξεφούρνισα ότι θα ξόδευα επίσης τα χρήματά του και τον τσάντισα όσο γινόταν περισσότερο. Δεν το πρόσεξε καν). Είπα στους καθηγητές μου ότι πήγαινα να συλλέξω εμπειρίες που θα με έκαναν καλύτερη ηθοποιό. Είπα στους φίλους μου ότι πήγαινα να ξεφαντώσω.

Στην πραγματικότητα, ήταν λίγο απ' όλα εκείνα τα πράγματα. Ή ίσως και κανένα από αυτά.

Μερικές φορές, έχω απλώς εκείνη την παράξενη, ασήμαντη αίσθηση στο πίσω μέρος του μυαλού μου, σαν το επίμονο βουητό ενός κουνουπιού, ότι κάτι μου ξεφευγε.

Ήθελα να βιώσω κάτι εκπληκτικό, κάτι *παραπάνω*. Αρνήθηκα να πιστέψω ότι τα καλύτερά μου χρόνια ήταν πίσω μου τώρα πια που είχα αποφοιτήσει από το κολέγιο. Κι αν οι περιπέτειες υπήρχαν μόνο στο τώρα, αυτό ήταν και το μοναδικό μέρος όπου ήθελα να υπάρχω.

Έπειτα από σχεδόν δύο εβδομάδες που γυρνούσα με σακίδιο την ανατολική Ευρώπη, γινόμουν ειδική σε αυτό ακριβώς.

Περπατούσα στους σκοτεινούς δρόμους της πόλης, ενώ τα τακούνια μου χώνονταν ανάμεσα στις πέτρες στα καλντερίμια. Είχα από κοντά τους δύο Ούγγρους που είχα συναντήσει νωρίτερα το απόγευμα, και μαζί ακολουθήσαμε τους άλλους δύο στην ομάδα μας. Υποθέτω, κυριολεκτικά, ότι τους είχα γνωρίσει το προηγούμενο βράδυ, καθώς τώρα βρισκόμασταν στις πρώτες ώρες του πρωινού.

Το σίγουρο ήταν πως δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα ονόματά τους.

Και δεν ήμουν καν μεθυσμένη ακόμη.

Εντάξει... ίσως ήμουν *λιγάκι* μεθυσμένη.

Τον Τομάς τον αποκαλούσα συνεχώς Ίσταν. Ή μήπως ήταν ο Όντρας; Ω, καλά. Ήταν όλοι τους σέξι, με σκούρα μαλλιά και μάτια, και ήξεραν τέσσερις λέξεις στα αγγλικά, απ' όσο μπορούσα να καταλάβω.

Αμερικάνα. Όμορφη. Ποτό. Χορός.

Σε ό,τι με αφορούσε, εκείνες ήταν οι μόνες λέξεις που χρειαζόταν να γνωρίζουν. Τουλάχιστον θυμήθηκα το όνομα της Κότολιν. Την είχα γνωρίσει πριν από μερικές μέρες,

και από τότε βγαίναμε μαζί σχεδόν κάθε βράδυ. Ήταν ένας αμοιβαίος, ωφέλιμος διακανονισμός. Εκείνη μου έδειξε τα κατατόπια στη Βουδαπέστη, κι εγώ χρέωσα τα περισσότερα γλέντια μας στην πιστωτική κάρτα του μπαμπά. Όχι πως εκείνος θα το πρόσεχε ή θα ενδιαφερόταν. Και αν το έκανε, πάντοτε έλεγε πως αν τα χρήματα δεν αγοράζουν ευτυχία, τότε οι άνθρωποι τα ξοδεύουν λάθος.

Ευχαριστώ για τα μαθήματα ζωής, μπαμπά.

«Κέλσι», είτε η Κότολιν, με βαριά και εξωτική προφορά. Να πάρει, γιατί δεν μπορούσα να έχω κι εγώ μια τέτοια; Όταν ήμουν μικρότερη, είχα μια ελαφριά τεξανή προφορά, όμως τα χρόνια μου στο θέατρο την είχαν απαλείψει. «Καλώς ήρθες στα ερειπωμένα μπαρ»,* μου είπε.

Ερειπωμένα μπαρ.

Σταμάτησα να ανακατεύω τα μαλλιά του Ίστβαν (ή εκείνου που αποκαλούσα Ίστβαν, τέλος πάντων), για να συνειδητοποιήσω πού ήμασταν. Στεκόμασταν σε έναν άδειο δρόμο γεμάτο με ερειπωμένα κτίσματα. Ήξερα το όλο θέμα μην-κρίνεις-κάτι-από-το-περιτύλιγμα· όμως, μέσα στο σκοτάδι, αυτό το μέρος ήταν βγαλμένο κατευθείαν από ταινία ζόμπι. Αναρωτήθηκα πώς λέγεται το *μναλό* στα ουγγρικά.

Η παλιά εβραϊκή συνοικία. Εκεί είχε πει η Κότολιν ότι πηγαίναμε.

*Oy vey.***

* Πρόκειται για παλιά, ερειπωμένα κτίρια που έχουν μετατραπεί σε πολύ δημοφιλή σημεία συγκέντρωσης των νέων και στεγάζουν μπαρ και παμπ. (Σ.τ.Μ.)

** Εβραϊκή αργκό που χρησιμοποιείται ως «τι πάθαμε», «αλίμονό μας», αλλά και συχνά ως έκφραση έκπληξης. (Σ.τ.Μ.)

Με την καμία δεν το πίστευα ότι υπήρχαν μπαρ εκεί γύρω. Χάζεψα τη φτωχική γειτονιά και σκέφτηκα πως τουλάχιστον το είχα κάνει το προηγούμενο βράδυ. Αν ήταν να με κόψουν κομματάκια, τουλάχιστον θα έφευγα ευχαριστημένη. Κυριολεκτικά.

Γέλασα και σχεδόν σκέφτηκα να μοιραστώ τις σκέψεις μου με τους συντρόφους μου, ήμουν όμως αρκετά σίγουρη ότι θα χανόμουν στη μετάφραση.

Ειδικά επειδή είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι ακόμα και για τις ικανότητες της Κότολιν στην αγγλική γλώσσα, αν αυτό σήμαινε για εκείνη η λέξη «μπαρ».

Έδειξα ένα τρισάθλιο κίριο χωρίς καμία ταμπέλα ή διεύθυνση και είπα: «Ποτά;» Μετά μιμήθηκα την κίνηση, για να είμαι σίγουρη.

Ένα από τα αγόρια είπε: «Igen. Ποτό». Η λέξη ακούστηκε κάτι σαν *ύ-γκεν*, και είχα μάθει τόσα ώστε να ξέρω πως σήμαινε ναι.

Γιούχου. Μιλούσα ήδη άπταιστα τη γλώσσα.

Ακολούθησα την Κότολιν και τον Όντρας (ήμουν εβδομήντα πέντε τοις εκατό σίγουρη πως ο Όντρας ήταν το αγόρι της). Πέρασαν τη σκοτεινή πόρτα ενός ερειπωμένου κτιρίου που μου προκαλούσε ανατριχίλα. Ο ψηλότερος από τους Ούγγρους κούκλους πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους μου. Μάντεψα και είπα: «Τομάς;» Τα δόντια του ήταν λευκά σαν μαργαριτάρια όταν χαμογέλασε. Θα το έπαιρνα αυτό ως ναι. «Τομάς» σήμαινε ψηλός. Και θανατηφόρα σέξι. Καταχωρίστηκε.

Ένα από τα χέρια του σηκώθηκε προς τα πάνω και απομάκρυνε τα ξανθά μαλλιά από το πρόσωπό μου. Έγχειρο το κεφάλι μου πίσω για να τον κοιτάξω, και ο ενθου-

σιασμός σπίθισε μέσα στην κοιλιά μου. Τι σημασία είχε η γλώσσα, όταν σκούρα μάτια κάρφωναν τα δικά μου, δυνατά χέρια πιέζονταν στο δέρμα μου και η θέρμη γέμιζε τον χώρο ανάμεσά μας;

Ούτε καν.

Απόψε θα ήταν μια καλή νύχτα. Μπορούσα να το νιώσω.

Ακολουθήσαμε τους υπόλοιπους της ομάδας μέσα στο κτίριο και ένιωσα τον βαθύ χτύπο της μουσικής τέκνο να δονεί το έδαφος κάτω από τα πόδια μου.

Ενδιαφέρον.

Προχωρήσαμε βαθύτερα μέσα στο κτίριο και βγήκαμε σε ένα μεγάλο δωμάτιο. Οι τοίχοι ήταν γκρεμισμένοι και κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να μετακινήσει τα κομμάτια του τσιμέντου. Χριστουγεννιάτικα φωτάκια και φανάρια φώτιζαν τον χώρο. Παράταιρα έπιπλα ήταν εδώ κι εκεί γύρω από το μπαρ. Υπήρχε ακόμα και ένα παλιό αυτοκίνητο, που έπαιζε τον ρόλο πάγκου. Ήταν, χαλαρά, το πιο παράξενο, πιο μπερδεμένο μέρος που είχα βρεθεί ποτέ.

«Αρέσεις;» ρώτησε η Κότολιν.

Πίεσα το σώμα μου πιο πολύ πάνω στον Τομάς. «Αγαπώ», είπα.

Εκείνος με οδήγησε στο μπαρ, όπου τα ποτά ήταν άμφηθνα. Έβγαλα διακόσια φιορίνια σε χαρτονόμισμα. Με λιγότερο από το αντίστοιχο των δέκα αμερικανικών δολαρίων, αγόρασα σφηνάκια και για τους πέντε μας.

Εκπληκτικό. Ίσως θα έπρεπε να μείνω στην ανατολική Ευρώπη για πάντα.

Και θα το σκεφτόμουν κανονικά... μόνο που υπήρχε ένα μειονέκτημα στην Ευρώπη. Για κάποιον λόγο που δεν μπο-

ρούσα να αντιληφθώ, στην τεκίλα, αντί για λάιμ, έβαζαν φέτες λεμονιού. Οι μπάρμαν με κοιτούσαν κάθε φορά λες και είχα παραγγείλει ιδρώτα ελέφαντα στο ποτήρι. Απλώς δεν καταλάβαιναν τις μαγικές ιδιότητες του αγαπημένου μου ποτού. Αν η προφορά μου δεν προόδιε ότι ήμουν τουρσίστρια, το έκανε πάντα η επιλογή του ποτού μου.

Με λάιμ ή όχι, η τεκίλα είναι το αγαπημένο μου, έτσι την πήρα πρόθυμα.

Μετά, ο Τομάς μού έφερε τζιν με λεμόνι, ένα ποτό που είχα μάθει πριν από μερικές εβδομάδες. Έκανε σχεδόν ανεκτή την έλλειψη της μαργαρίτας σε αυτό το μέρος του κόσμου. Το κατέβασα σαν να ήταν λεμονάδα μια καυτή μέρα στο Τέξας. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα, κι εγώ έγλειψα τα χείλη μου. Ο Ίσβαν μού έφερε άλλο ένα, και η οξύτητα κι η γλύκα κύλησαν στη γλώσσα μου.

Ο Τομάς μού έγνεψε να το κατεβάσω ξανά. Δεν ήταν πραγματικά αυτό το είδος του ποτού, αλλά ποια ήμουν εγώ για να του το αρνηθώ; Το ήπια μέσα σε χειροκροτήματα.

Θεέ, το αγαπώ όταν οι άνθρωποι με αγαπούν.

Έπιασα τα χέρια του Τομάς και του Ίσβαν και τους τράβηξα μακριά από το μπαρ. Υπήρχε ένα δωμάτιο με έναν τοίχο που είχε πέσει στη θέση της πόρτας και ήταν γεμάτο με σώματα που χόρευαν.

Εκεί ήθελα να βρεθώ.

Έσπρωξα τα αγόρια μου προς εκείνη την κατεύθυνση, ενώ η Κότολιν και ο Όντρας ακολούθησαν από πίσω. Αν θέλαμε να μπούμε στο δωμάτιο, έπρεπε να περάσουμε πάνω από μια μικρή στοίβα με μπάζα. Έριξα μια ματιά στις τρικουάζ γόβες μου και ήξερα πως δεν υπήρχε ούτε μία περιπτωση να το καταφέρω αυτό με το σεξαπίλ

μου άθικτο. Στράφηκα στον Ίσβαν και τον Τομάς – μετρώοντας τους. Ο Ίσβαν ήταν ο πιο μυώδης από τους δυο τους, κι έτσι έβαλα το χέρι μου γύρω από τον λαιμό του. Δε χρειαζόταν να μιλάμε την ίδια γλώσσα για να καταλάβει τι ήθελα. Πέρασε το ένα του χέρι κάτω από τα πόδια μου και με σήκωσε προς το στήθος του. Ήταν καλό που φορούσα κολλητό τζιν αντί για φούστα.

«*Köszhöm*», είπα, αν και πιθανότατα εκείνος θα έπρεπε να με ευχαριστεί, με βάση τον τρόπο που γλυκοκοίταζε φανερά το στήθος μου.

Ω, καλά. Δε με πείραζε το γλυκοκοίταγμα. Ήμουν ακόμη ευχάριστα ζεσταμένη από το αλκοόλ, και η μουσική κρατούσε μακριά τον κόσμο. Οι σκατένιοι γονείς μου και το αβέβαιο μέλλον βρίσκονταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, στην άλλη άκρη ενός ωκεανού. Τα προβλήματά μου θα μπορούσαν να πνιγούν στα βάθη του προαναφερθέντος ωκεανού, όσο με αφορούσε αυτή τη στιγμή.

Οι μόνες προσδοκίες εδώ ήταν εκείνες που με είχαν παρακινήσει, και ήμουν εντελώς πρόθυμη να συνεχίσω αυτό τον δρόμο. Λοιπόν, ίσως οι νέοι «φίλοι» μου να με ήθελαν μόνο για λεφτά και σεξ. Ήταν καλύτερο από το να μη με θέλει κανείς για τίποτα. Εξάλλου... όλοι θέλουν κάτι από κάποιον άλλο. Το προτιμούσα να έχω το γνώθι σαυτόν.

Τα χέρια του Ίσβαν τυλίχτηκαν γύρω μου, κι εγώ έλιωσα πάνω του. Του πατέρα μου του άρεσε να μιλάει, ή μάλλον να ουρλιάζει, για το πώς δεν εκτιμούσα τίποτα. Όμως, το αρσενικό σώμα ήταν ένα πράγμα που δεν είχα κανένα πρόβλημα να εκτιμήσω. Ο Ίσβαν έπαιζε ποδόσφαιρο και ήταν όλο σκληρούς μυς και γωνίες κάτω από τα χέρια μου. Και η αίσθηση ήταν σίγουρα εντυπωσιακή.

Μέχρι τη στιγμή που πάτησα τα πόδια μου στην πίστα, τα χέρια μου είχαν βρει εκείνους τους υπέροχους μυς που ξεχώριζαν χαμηλά από τους γοφούς του. Δάγκωσα τα χέρια μου και συνάντησα το βλέμμα του κάτω από χαμηλωμένες βλεφαρίδες. Αν η έκφρασή του ήταν κάποια ένδειξη, είχα κερδίσει στη ρουλέτα και είχε έρθει η ώρα να ανταμειφθώ με τα διακόσια μου δολάρια.

Ή φιορίνια. Ή στιδήποτε.

Ο Τομάς πίεσε το στέρνο του στην πλάτη μου, κι εγώ παραδόθηκα στο αλκοόλ και τη μουσική και την αίσθηση να είμαι κολλημένη ανάμεσα σε δύο υπέροχα δείγματα ανδρών.

Ο χρόνος άρχισε να εξαφανίζεται ανάμεσα σε ξέφρενα χέρια και σταγόνες ιδρώτα. Υπήρξαν κι άλλα ποτά κι άλλοι χοροί. Κάθε τραγούδι έσβηνε μέσα στο επόμενο. Χρώματα χόρευαν πίσω από τα κλειστά μου μάτια. Και ήταν σχεδόν αρκετό.

Για λίγο, άδειασα. Ένας ολοκαίνουργιος καμβάς. Ανέγγιχτο χιόνι.

Είχα αφήσει τις αποσκευές μου στην πόρτα και απλώς υπήρχα.

Και ήταν τέλειο.

Δεν υπήρχε χώρος για δυστυχία όταν στριμωχόμουν ανάμεσα σε δύο σετ από σφιχτούς κοιλιακούς.

Καινούργιο σύνθημα ζωής, ακριβώς εδώ.

Έδωσα στον Ίσταν ένα-δυο χαρτονομίσματα και τον έστειλα να πάρει κι άλλα ποτά. Στο μεταξύ, στράφηκα προς τον Τομάς. Πίεζε το σώμα του στην πλάτη μου ο Θεός ξέρει για πόση ώρα, και είχα ξεχάσει πόσο ψηλός ήταν. Έγειρα πίσω για να συναντήσω το βλέμμα του, και

τα χέρια του κατέβηκαν απαλά από την πλάτη μέχρι τον πισινό μου.

Χαμογέλασα αυτάρεσκα. «Κάποιος χαίρεται που με έχει όλη δική του», είπα.

Εκείνος τράβηξε τους γοφούς μου στους δικούς του, ενώ η διέγερσή του πιεζόταν χαμηλά στο στομάχι μου. «Όμορφη Αμερικάνα», είπε.

Σωστά. Δεν υπήρχε λόγος να σπαταλήσω ενέργεια σε κουβεντούλα που εκείνος δε θα μπορούσε καν να καταλάβει. Είχα μια αρκετά καλή ιδέα για το πώς να χρησιμοποιήσω καλύτερα την ενέργειά μου. Γλίστρησα τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του και έγειρα το κεφάλι μου πίσω, στον παγκόσμιο συμβολισμό «φίλησέ με».

Ο Τομάς δεν έχασε χρόνο. Δηλαδή, αλήθεια... καθόλου χρόνο. Ο τύπος πήγε από το μηδέν στο εκατό σε δευτερόλεπτα. Η γλώσσα του μπήκε τόσο βαθιά στον λαιμό μου, που ήταν σαν να με φιλούσε ο καρπός του έρωτα μιας σαύρας και του Τζιν Σίμονς.*

Ήμασταν και οι δύο αρκετά πιωμένοι. Ίσως δεν είχε συνειδητοποιήσει πως διακινδύνευε να πυροδοτήσει το αντανάκλαστικό του εμετού μου με την άξια για ρεκόρ Γκίνες γλώσσα του. Τραβήχτηκα πίσω, και η επίθεση της γλώσσας του τελείωσε, μόνο και μόνο για να δαγκώσουν τα δόντια του το κάτω χείλος μου.

Ήταν ένα μικρό δάγκωμα, όμως εκείνος τράβηξε το χείλος μου μέχρι που είχα μισό ψαρίσιο στόμα. Και έμεινε εκεί, ρουφώντας το τόση ώρα, που πραγματικά άρχισα να μετρώ για να δω πόσο θα κρατούσε.

* Μπασίστας του ροκ συγκροτήματος Kiss. (Σ.τ.Μ.)

Όταν έφτασα στα δεκαπέντε (ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ!) δευτερόλεπτα, τα μάτια μου στάθηκαν σε έναν τύπο στην άλλη πλευρά του μπαρ, που παρακολουθούσε το δίλημά μου με ένα τεράστιο χαμόγελο. Υπάρχει το ηλίθιο-διάπλοτο χαμόγελο στο λεξικό; Αν όχι, θα έπρεπε να βγάλω μια φωτογραφία για να μπει στις εικόνες του *Merriam-Webster*.

Ατσάλωσα τον εαυτό μου και τράβηξα με ένα «ποπ» το καημένο, κακοποιημένο χείλος μου από τα δόντια του Τομάς. Ένιωθα το στόμα μου σαν να είχε κολλήσει μέσα σε ηλεκτρική σκούπα. Ενώ άγγιζα με τα δάχτυλά μου το μουδιασμένο χείλος μου, ο Τομάς άρχισε να αφήνει άτσάλα φιλιά από τη γωνία του στόματός μου μέχρι το μάγουλο και το πιγούνι μου.

Η γλώσσα του γλιστρούσε πάνω στο δέρμα μου σαν σαλιγκάρι, και όλη η ευλογημένη παραζάλη από το αλκοόλ, για την οποία είχα προσπαθήσει τόσο σκληρά, εξαφανίστηκε.

Είχα συνειδητοποιήσει με επώδυνο τρόπο ότι στεκόμουν σε ένα εγκαταλειμμένο κτίριο που είχε μετατραπεί σε μπαρ, με ένα ίχνος από σάλια στο μάγουλό μου, και πως ο τύπος στην άλλη πλευρά του δωματίου γελούσε τώρα φανερά μαζί μου.

Και ήταν αναθεματισμένα όμορφος, κάτι που το έκανε πολύ χειρότερο.

Μερικές φορές... το τώρα ήταν χάλια.

Ο τύπος που με παρακολουθούσε, και το διασκεδάζε, είχε δέρμα στο χρώμα της ελιάς, σκούρα μάτια και μαλλιά κομμένα κοντά. Είχε εκείνη τη μυώδη, στρατιωτική εμφάνιση, κάτι που μου έφερε στο μυαλό δεκάδες βρόμικα λογοπαίγνια περί εισβολής του στα προσωπικά μου εδάφη. Επιπλέον, ήταν ψηλός και τόσο σέξι, που θα έκανε την Τάιρα Μπανκς να κατέβει από το καλάμι και να τον καρφώσει.

Δυστυχώς, το μόνο κάρφωμα που συνέβαινε ήταν από τη δική του πλευρά. Γιατί έπρεπε κάποιος τόσο καντός να έχει παρατηρήσει το ντροπιαστικό ρούφηγμα του προσώπου μου; Και σαν να μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις μου μέσα από το βλέμμα μου, γέλασε πιο δυνατά.

Τραβήχτηκα απότομα μακριά από τον Τομάς και σήκωσα το χέρι μου για να τον εμποδίσω να με ακολουθήσει.

«Λουτρό!» ξεφούρνισα. Η λέξη δε σήμαινε τίποτα για εκείνον, οπότε άπλωσε ξανά τα χέρια του πάνω μου. «Έι, έι!» Έκανα τον Χάισμαν* και δοκίμασα: «Τουαλέτα;»

* Αναφέρεται στο Βραβείο Heisman, που απονέμεται στον καλύτερο παίκτη του αμερικανικού ποδοσφαίρου, ο οποίος έχει μια χαρακτηριστική στάση με απλωμένο χέρι.

Έσμιξε τα φρύδια του και πήγε το χέρι στο αυτί του. Οπότε φώναξα πιο δυνατά: «Τουαλέτα!»

Η ένταση δε βοήθησε, έκανε όμως καμιά δεκαριά ανθρώπους γύρω μας, που προφανώς μιλούσαν αγγλικά, να σταματήσουν και να με κοιτάξουν επίμονα. Και τα μάτια μου με πρόδωσαν και συνάντησαν τον τύπο στην άλλη πλευρά του δωματίου. Εκείνος γέλασε πιο δυνατά: τα πνευμόνια του ήταν έτοιμα να σκάσουν.

Να πάρει.

Υπέθεσα πως δεν είχε κανένα πρόβλημα να καταλάβει τα αγγλικά μου.

Γύρισα και το έβαλα στα πόδια, πιθανότατα μεγαλώνοντας απλώς το μέγεθος της σκηνής που μόλις είχα κάνει, όμως το μόνο που είχα στο μυαλό μου ήταν να ξεπλύνω την ντροπή με άλλο ένα ποτό.

Προσπάθησα να περάσω πάνω από τη στοίβα με τα χαλάσματα που οδηγούσε πίσω στο μπαρ και ένιωσα ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα ψηλή πάνω σ' εκείνα τα τακούνια. Πιο ζαλισμένη απ' όσο είχα συνειδητοποιήσει, ανοιγόκλεισα τα μάτια μου σε μια προσπάθεια να ξεθολώσει ο κόσμος γύρω μου. Χρειάστηκε να σκύψω και να ισοροπήσω το χέρι μου σε ένα κομμάτι τσιμέντο για να μην πέσω κάτω.

«Τι; Δεν υπάρχουν άλλοι ντόπιοι για να σε μεταφέρουν;»

Γύρισα το κεφάλι μου στο πλάι, και ο χειρότερος φόβος μου έγινε πραγματικότητα.

Ο Σέξι Στρατιώτης. Από κοντά ήταν ακόμα πιο υπέροχος, κάτι που η βαθιά φωνή του το έκανε απλώς μεγαλύτερες. Επίσης, από την προφορά καταλάβαινα πως ήταν Αμερικανός. Το βλέμμα στο πρόσωπό του ήταν μι-

σοκοροϊδευτικό, μισοσυγκαταβατικό, όμως τα μάτια του εξακολουθούσαν να αναγκάζουν τα όργανά μου να κάνουν κωλοτούμπες.

Ή... θα μπορούσε να φταίει το οινόπνευμα.

Και τα δύο. Ας πούμε και τα δύο.

«Δε χρειάζομαι κανέναν να με κουβαλήσει. Είμαι απόλυτα – όπα».

Προσπάθησα να σταθώ ίσια, αλλά ο αστράγαλός μου γύρισε, και ο κόσμος ήρθε λίγο τα πάνω-κάτω. Σαν σε γρήγορη κίνηση, όπως μου φάνηκε, βρέθηκα από όρθια καθισμένη στα χαλάσματα, με τις παλάμες μου γρατζουνισμένες από το άγριο τσιμέντο. Προσπαθούσα ακόμη να καταλάβω αν εγώ κινιόμουν με την ταχύτητα του φωτός ή αν ο κόσμος κινιόταν πραγματικά αργά όταν ξαφνικά – πετούσα.

Η όρασή μου γέμισε με ένα δυνατό πιγούνι που έδωσε τη θέση του σε απαλά, γεμάτα χείλη. Και μετά μάτια, τόσο διαπεραστικά, που μου θύμισαν τα χρόνια που μεγάλωνα στην εκκλησία και ένιωθα σίγουρη πως κάπου εκεί έξω υπήρχε ένας Θεός που παρακολουθούσε και μπορούσε να δει όλα όσα δεν ήθελα να δει.

«Μου θυμίζεις τον Θεό», μουρμούρισα και αμέσως ευχήθηκα να μπορούσα να ρουφήξω αυτά τα λόγια πίσω στο στόμα μου.

Εκείνος γέλασε. «Λοιπόν, αυτό είναι καινούργιο για μένα».

«Εννοούσα...» Δεν ξέρω τι εννοούσα. Θεέ μου, ήμουν μεθυσμένη. «Άφησέ με κάτω. Δε χρειάζομαι κανέναν να με κουβαλήσει».

Εκείνος μίλησε, και ένιωσα τη χαμηλή του φωνή να δο-

νείται από το στήθος του στο δικό μου. «Δε με ενδιαφέρει τι νομίζεις ότι χρειάζεσαι».

Η ιστορία της ζωής μου. Αγαπούσα τους άντρες πάρα πολύ, όμως γιατί συνέβαινε πάντα να νομίζουν ότι ήξεραν καλύτερα από μένα τι χρειαζόμουν;

Γύρισα τα μάτια μου προς τα πάνω. «Τέλεια, κουβάλα με όλη τη νύχτα. Μου κάνει», είπα.

Έγειρα το κεφάλι μου στον ώμο του και κουλουριάστηκα στο στήθος του για να βολευτώ. Μόλις που είχα περάσει το χέρι μου πίσω από τον αυχένα του, όταν εκείνος άφησε τα πόδια μου να πέσουν απότομα στο πάτωμα, από την άλλη πλευρά των χαλασμάτων. Μόρφασα, καθώς ο πόνος με τράνταζε από τους αστραγάλους μέχρι τα γόνατα από την απότομη προσγείωση.

Αναστεναγμός. Θα έπρεπε να είχα κρατήσει κλειστό το έξυπνο στόμα μου. Προσποινήθηκα ότι δεν ήμουν απογοητευμένη, ανασήκωσα αδιάφορα τους ώμους και στράφηκα προς το μπαρ. Εκείνος εμφανίστηκε μπροστά μου τόσο γρήγορα, ενώ τα αντανakλαστικά μου ήταν τόσο αργά, που μόλις κατάφερα να κρατηθώ και να μην πέσω με τα μούτρα στους μυς του στέρνου του.

Περίμενε... Γιατί προσπαθούσα να μη συμβεί αυτό;

«Τι;» είπε εκείνος. «Δεν έχει “ευχαριστώ”;»

Τον ισοπέδωσα με ένα βλέμμα, νιώθοντας πιο νηφάλια απ' ό,τι λίγη ώρα πριν. «Δεν το συνηθίζω να ευχαριστώ ανθρώπους που κάνουν πράγματα παρότι τη θέλησή μου. Οπότε, αν δε σε πειράζει—»

Τον παραμέρισα και έκανα νόημα στον μπάρμαν, που ευτυχώς μιλούσε αγγλικά. Ζήτησα τεκίλα και κάθισα σε ένα από τα σκαμπό.

«Δώσ' της και ένα νερό», είπε ο διώκτης μου και κάθισε δίπλα μου.

Του έριξα μια ματιά. Σέξι, ήταν αναμφίβολα σέξι. Αλλά δεν είχα συναντήσει ποτέ κάποιον τύπο σε μπαρ που να προσπαθεί να με κάνει να μεθύσω *λιγότερο*. Με κάποιον τρόπο, αυτό με δυσκόλευε να τον εμπιστευτώ.

Μπερδεμένο, το ξέρω. Αλλά είχα μάθει πολύ καιρό πριν πως αν δεν είχες καταλάβει από την αρχή τι ήθελαν οι άνθρωποι από σένα, θα γύριζαν και θα σου δάγκωναν τον κώλο αργότερα. Επιπλέον, αν ερμήνευα σωστά την ένταση στο πιγούνι του, ήταν θυμωμένος, και πραγματικά δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί καθόταν εκεί δίπλα μου αν τον ενοχλούσα τόσο πολύ.

«Είσαι τρομερά πιεστικός, ξένε».

Και κάπως επικίνδυνος. Ποιος θα το έλεγε ότι ένας επικίνδυνος ξένος θα μπορούσε να είναι τόσο σέξι;

«Είσαι τρομερά μεθυσμένη, πριγκίπισσα».

Γέλασα. «Γλύκα, μόλις που άρχισα. Όταν αρχίσω να λέω ότι δεν μπορώ να νιώσω τα μάγουλά μου και να θέλω γλύκες, τότε θα ξέρεις ότι είμαι *τρομερά μεθυσμένη*».

Ανασήκωσε τα φρύδια του όταν είπα για γλύκες, αλλά δεν το σχολίασε. Το σφηνάκι μου έφτασε μαζί με ένα ποτήρι νερό. Κάρφωσα με το βλέμμα το τελευταίο, σπρώχνοντάς το μακριά μου, και άρπαξα το σφηνάκι.

Αυτό το ταξίδι ήταν για την περιπέτεια, για να ζήσω τη ζωή χωρίς μπαγκαζία και αλυσίδες και σκέψεις. Μόνο το *τώρα*. Σίγουρα δεν ήταν για να πίνω νερό.

Κατέβασα το σφηνάκι.

Τώρα.

Για μερικά δευτερόλεπτα, η ζεστασιά κατέκλυσε τα

σωθικά μου, προσγειώνοντάς με. Άρχιζα να συνηθίζω τις φέτες λεμονιού, που ήταν πιο γλυκές από του λάιμ, όμως η ξινή τους γεύση προκαλούσε και πάλι ένα μικρό τίναγμα στη γλώσσα μου. Έκανα νόημα για άλλο ένα, όμως η βαθιά φωνή του συνοδού μου διέκοψε την όμορφη θολούρα που έχτιζα.

«Αν προσπαθείς να πνίξεις στο ποτό την ανάμνηση εκείνου του φιλιού επάνω στην πίστα, αμφιβάλλω ότι θα πιάσει. Ήταν το είδος του φιλιού που δεν ξεχνάς ποτέ».

«Δε χρειάζόταν να μου το πεις αυτό», απάντησα ζαρκώνοντας.

Σκούπισα ξανά το μάγουλό μου, παρ' ότι τα σάλια είχαν φύγει από ώρα.

Το ποτήρι με το νερό γλίστρησε ξανά μπροστά μου, σπρωγμένο από τον δείκτη του. Τον κοίταξα αλληθωρίζοντας. Τα σκούρα μάτια του είχαν το γκριζό του ασπάλιού, είχαν σκληρύνει. Όμως, στο βλέμμα του υπήρχε μια υποψία χαμόγελου, που δεν άγγιζε το στόμα του.

Και τι συναρπαστικό στόμα ήταν αυτό.

«Ξέρεις», είπα, «θα μπορούσες να με βοηθήσεις να βρω έναν άλλο τρόπο για να σβήσω την ανάμνηση εκείνου του άσχημου φιλιού». Γύρισε και ακούμπησε την πλάτη του στο μπαρ. Το χέρι του χάιδεψε φευγαλέα το δικό μου και ανατρίχιασα. Λοιπόν, ήταν λίγο εκνευριστικός, αλλά ήταν επίσης μεγαλόσωμος και ζεστός και μυώδης και, να πάρει, δε χρειάζόταν να πω τίποτε άλλο. Με είχε ήδη κερδίσει. Το σώμα μου δεν ενδιαφερόταν και πολύ για το είδος της έντασης που υπήρχε ανάμεσά μας. Η ένταση ήταν ένταση.

Κράτησε τα μάτια του καρφωμένα αδιάφορα στην πίστα στην άλλη πλευρά του δωματίου. Με εκείνο το δυνα-

τό, με τα λίγα γένια, πιγούνι κι εκείνους τους υπέροχους μυς, ήταν η επιτομή του ψηλού, του σκοτεινού και του επικίνδυνου.

Το λεξιλόγιό μου περιορίστηκε σε μία λέξη: *γιαμ*.

«Θα μπορούσα να το κάνω αυτό...» είπε, κοιτάζοντάς με πλάγια.

Ω, παρακαλώ. Ας το κάνουμε αυτό, *παρακαλώ*.

«Όμως, έχει πολύ περισσότερη πλάκα να συνεχίσω να θυμάμαι το βλέμμα στο πρόσωπό σου καθώς συνέβαινε».

Να πάρει.

Οι ώμοι του ανασηκώθηκαν σε ένα σιωπηλό, πνιχτό γέλιο. Σπουδαία. Τώρα γελούσε ξανά μαζί μου.

Άφησα το χέρι μου να χαιδέψει το δικό του. «Μπορώ να σκεφτώ μερικά πράγματα που θα ήταν *πιο* διασκεδαστικά», είπα.

Σταμάτησε να γελάει. Τα μάτια του τραβήχτηκαν από την πίστα του χορού και ακολούθησαν τις γραμμές του σώματός μου, ξεκινώντας από τα τακούνια μου. Ήξερα πως υπήρχε λόγος που είχα το θάρρος να φοράω αυτές τις γόβες-σιλιέτο. Όταν το βλέμμα του έφτασε στους γοφούς μου, πέρασε τον αντίχειρά του από το κάτω χείλος του, και ήμουν έτοιμη να πηδήσω πάνω του εκείνη τη στιγμή. Έσπρωξα τους ώμους μου πίσω, και, σαν από μάγια, τα μάτια του στάθηκαν στο στήθος μου.

Μπίνγκο!

Ευχαριστώ που κρατάς τα μυστικά μου, Βικτόρια. Το χαμόγελο του θριάμβου σκαρφάλωνε ήδη στο πρόσωπό μου, και τότε εκείνος έστρεψε ξανά το βλέμμα του στην πίστα χωρίς ούτε ένα σχόλιο.

Τι στην ευχή;

Δεν κοίταξε το πρόσωπό μου. Δεν κοίταξε καν το σώμα μου για τόση πολλή ώρα.

Ένιωθα κάπως προσβεβλημένη. Τα κορίτσια μου, η Μέριλιν και η Μονρόε, είχαν *σίγουρα* προσβληθεί.

Βλέπεις! Αυτό εννοούσα όταν έλεγα ότι δεν εμπιστεύομαι έναν άντρα που με θέλει νηφάλια. Ήμουν ξύπνια πάρα πολλές ώρες και είχα πει πάρα πολλά ποτά για να μπορώ να καταλάβω τι ήθελε. Και παρ' ότι ήταν υπέροχος (του τύπου μένεις ξερή), σκότωνε επίσης τον ενθουσιασμό μου. Για να μην αναφέρω πως αλκοόλ και ανασφάλεια ήταν ένας πολύ κακός συνδυασμός.

«Λοιπόν, αυτό ήταν *ενδιαφέρον*», είπα. «Καλύτερα να επιστρέψω...»

«Στον ξετρελαμένο εκεί στην πίστα; Αλήθεια;»

Έκανα μερικά βήματα και του χαμογέλασα πάνω από τον ώμο μου.

«Έχεις κάποια καλύτερη προσφορά;»

Περίμενα την ίδια αδιάφορη ματιά ξανά. Αντίθετα, τα μάτια του λαμπάδισαν και το σαγόνι του σφίχτηκε. Αποτραβήχτηκε από το μπαρ σαν να σκόπευε να με ακολουθήσει. Τα βήματά μου έγιναν διστακτικά και κάτι φτερούγισε μέσα στην κοιλιά μου. Σχεδόν ρίχτηκε πάνω του. Σχεδόν.

Δεν ήταν τόσο αδιάφορος όσο ήθελε να με κάνει να πιστέψω και *αυτό* ήταν που τον έκανε *ενδιαφέροντα*. Δάγκωσα το χείλος μου και είχα την ικανοποίηση να δω τα μάτια του να κολλούν στο στόμα μου.

Χαμογελώντας, γύρισα προς το μέρος του και έγεια, ώσπου το στήθος μου ν' αγγίξει σχεδόν το δικό του. Το κεφάλι του χαμήλωσε προς το δικό μου και, παρόλο που η έκφρασή του ήταν προσεκτικά κενή, είδα το μήλο του Αδάμ

του να ανεβοκατεβαίνει, και μετά πάλι, καθώς κατάπιε.

Στηρίχτηκα με το ένα μου χέρι στο σκληρό του στέρνο, όπως έπιανα το ξεχασμένο ποτήρι με το νερό από πίσω του. Δάγκωσα το χεῖλος μου για να μη χαμογελάσω υπερβολικά πλατιά, ενώ έφερνα το ποτήρι ανάμεσά μας. Γέροντας το κεφάλι μου στο πλάι, τον κοίταξα τυλίγοντας τα χείλη μου γύρω από το καλαμάκι και ήπια μια μεγάλη γουλιά.

Εκείνος καθάρισε τον λαιμό του, με το βλέμμα καρφωμένο στο στόμα μου. Ο ενθουσιασμός γράπωσε την κοιλιά μου χαμηλά. «Ενημέρωσέ με αν αλλάξεις γνώμη», είπα.

Γύρισα και περπάτησα επιδεικτικά προς την πίστα του χορού, με τους γοφούς μου να λικνίζονται λίγο περισσότερο από το συνηθισμένο. Αυτή τη φορά κατάφερα να περάσω μόνη μου πάνω από τα χαλάσματα, αν και έπρεπε να είμαι πολύ επιφυλακτική και να προσέχω πού πατάω. Μόνο όταν στάθηκα ξανά πάνω στην πίστα και είδα τον Τομάς, τον τύπο που φιλούσε απαίσια, μόνο τότε μετάνιωσα την τέλεια έξοδό μου.

Έτσι, όταν εντόπισα τον Ίστβαν, πήγα κατευθείαν προς το μέρος του.

Ο Τομάς είχε βγει επίσημα από τη λίστα μου.

Τύλιξα τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του Ίστβαν και έστριψα έτσι ώστε να βρίσκεται ανάμεσα σ' εμένα και τον σαλιάρη. Δεν πέρασαν ούτε λίγα δευτερόλεπτα προτού πιάσω τις σκέψεις μου να τρέχουν για άλλη μία φορά στον φίλο μου στο μπαρ. Τα μάτια του με λόγχιζαν.

Ναι, σαφώς και ενδιαφερόταν.

Χαμογέλασα και ήπια άλλη μία γουλιά από το νερό μου.

Ωρα για λίγο σόου.

Με τα μάτια καρφωμένα στον Σκοτεινό και Επικίνδυνο, διέτρεξα με το χέρι μου το στέρνο του Ίσβαν. Τίναξα τις ξανθές μου μπούκλες και πίεσα το σώμα μου στο δικό του. Έστριψα και κουλούριασα το σώμα μου γύρω του, βάζοντας λίγο παραπάνω ένταση στην κίνησή μου για χάρη του κοινού μου.

Από εκεί, μπορούσα να δω τις γροθιές του που τις έσφιγγε πάνω στο πάσο του μπαρ. Έγειρα την πλάτη μου στο στέρνο του Ίσβαν και κοίταξα τον πραγματικό μου στόχο. Χαϊδεύοντας με το ένα χέρι το σώμα μου, του έστειλα ένα ντροπαλό χαμόγελο. Αυτό θα ήταν παιχνιδάκι.

Το ένα από τα χέρια του Ίσβαν γλίστρησε γύρω από τη μέση μου προς το στομάχι μου κι έγειρα το κεφάλι μου πίσω στον ώμο του. Τα μάτια μου έκλεισαν τρεμοπαίζοντας και τα βλέφαρά μου παραήταν βαριά για να μπορώ να τα ανοίξω ξανά. Οι μύες μου μυρμηγκίαζαν ευχάριστα.

Να τη ξανά εκείνη η ζαλάδα. Αλληλούια. Η τεκίλα έκανε τη δουλειά της.

Αυτό... αυτό ήθελα να νιώθω συνεχώς. Να επιπλέω, χωρίς να είμαι πια αλυσοδεμένη με τη γη και τις απαιτήσεις και τα προβλήματά της. Ήθελα να επιπλεύσω στη θάλασσα, να παρασυρθώ στο διάστημα, να ξεχάσω ποια ήμουν.

Ήταν τέλειο.

Αλλά μπορούσα να σκεφτώ έναν τρόπο που θα γινόταν καλύτερο. Άνοιξα τα μάτια μου και χρειάστηκε να αποδιώξω με ένα βλεφάρισμα τη ζαλάδα προτού μπορέσω να εστιάσω στο μπαρ.

Ο Σκοτεινός και Επικίνδυνος δεν ήταν εκεί.

Κοίταξα προς τον τοίχο όπου τον είχα πρωτοδεί, αλλά δεν ήταν ούτε εκεί. Έψαξα για τους φαρδιούς του ώμους

και το σταρένιο δέρμα του, αλλά δεν μπορούσα να τον δω πουθενά. Είχε εξαφανιστεί μέσα στο πλήθος, παίρνοντας την πιο ενδιαφέρουσα επιλογή της βραδιάς μαζί του.

Να πάρει. Το είχα παίξει υπερβολικά σκληρή. Θα έπρεπε απλώς να είχα πηδήσει πάνω του αμέσως μόλις είδα το ενδιαφέρον του στο μπαρ.

Συνοφρυώθηκα και καταπολέμησα την απογοήτευσή μου. Προσπάθησα να βολεντώ με τον Ίσβαν, ξαφνικά όμως η θέρμη από τα χέρια του στους γοφούς μου και η ανάσα του στον ώμο μου μου φάνηκαν πολύ λιγότερο συναρπαστικά. Πήρα μια βαθιά ανάσα, ίσιωσα τον λαιμό μου και γύρισα για να τον κοιτάξω.

Θα πρέπει να σκέφτηκε πως αυτό ήταν το σύνθημα για να κάνει κάποια κίνηση, γιατί έσκυψε να με φιλήσει. Τραβήχτηκα πίσω, και τα χείλη του άγγιξαν το πιγούνι μου.

Πισωπάτησα και κούνησα το κεφάλι μου. Τι δεν πήγαινε καλά μ' εμένα;

Κοίταξα το ποτήρι με το νερό που είχα ακόμη στο χέρι μου και αποφάσισα πως ίσως απλώς χρειαζόμουν ακόμα ένα ποτό.

Το να ταξιδεύω μόνη δεν ήταν εύκολο. Υπήρχε υπερβολική ησυχία, υπερβολικός χρόνος με τις σκέψεις μου. Μερικές φορές μού έμοιαζε πολύ με δουλειά. Και το αντίδοτο στη δουλειά ήταν περισσότερο παιχνίδι.

Όταν ο Ίσβαν κι εγώ φτάσαμε στο μπαρ, εκείνος χαμογέλασε και είπε: «Ποτό, όμορφη Αμερικιάνα».

Σωστά. Ίσως θα ήταν καλό αν ήξερε μερικές ακόμα λέξεις στα αγγλικά.

Παρήγγειλα άλλη μία γύρα σφηνάκια. Οποιαδήποτε άλλη ώρα –στο διάολο, μόλις χθες– θα είχα κάνει τα πράγ-

ματα ενδιαφέροντα με τη φέτα του λεμονιού ή με λίγο αλάτι, αλλά αυτή τη στιγμή δεν είχα διάθεση. Θα χρειαζόταν πολλή προσπάθεια.

Το κατάλαβα πως δεν ήταν καλή ιδέα ακριβώς τη στιγμή που πήγα το ποτήρι στο στόμα μου. Ήταν γεμάτο σάλια και ένιωθα σαν το στομάχι μου να βρισκόταν κάπου ψηλά στα πλευρά μου. Όμως, όπως και να 'χε, το ήπια.

Θα σταματούσα ύστερα από αυτό, θα έκανα λίγο κράτει. Σαφώς τα είχα όλα υπό έλεγχο.

Ή έτσι νομίζα, τέλος πάντων.

Πέντε λεπτά αργότερα, εκείνο το σφηνάκι δε με χτύπησε απλώς. Με ισοπέδωσε σαν μπουλντόζα, έκανε όπισθεν και πέρασε ξανά από πάνω μου. Και μόνο η προσπάθεια να περπατήσω με έκανε να νιώθω σαν ένα από εκείνα τα φουσκωτά ανθρωπάκια. Το πάτωμα έγερνε προς το μέρος μου, όσο προσεκτικά κι αν περπατούσα. Ο αέρας κυμάτιζε με κάθε χτύπημα στο πάτωμα. Φώτα με νέον αναπηδούσαν στον χώρο τριγύρω. Με τους ανθρώπους που χόρευαν, το ψυχεδελικό ντεκόρ του χώρου και τον θόρυβο, το εσωτερικό του κεφαλιού μου έκανε το «Χάρλεμ Σέικ» να μοιάζει με κοκτέιλ πάρτι.

«Νομίζω... νομίζω πως χρειάζομαι λίγο αέρα».

«Χορός;» ρώτησε ο Ίσβαν.

Θεέ μου, όχι.

«Όχι χορός. Απλώς χρειάζομαι...» Άνοιξα δρόμο μέσα στο πλήθος προς τον διάδρομο απ' όπου είχαμε μπει. Μέχρι να φτάσω στην έξοδο, κουτουλούσα πάνω σε ανθρώπους και τοίχους σαν μπάλα σε φλιπεράκι. Όρμησα στον δροσερό νυχτερινό αέρα και ρούφηξα με ορμή καθαρό οξυγόνο.

Αυτή ήταν η καταστροφή μου.

Ισορρόπησα ακουμπώντας το ένα μου χέρι στο κίριο και μετά έκανα έναν άγριο, επικό, ταπεινωτικότατο εμετό στον δρόμο. Στον ήσυχο, άδειο, σχεδόν-γεμάτο-ζόμπι δρόμο.

Βήματα ήρθαν από πίσω μου και ζεστά χέρια τράβηξαν τα μαλλιά που κρέμονταν στα πλάγια του προσώπου μου.

Εντάξει, οπότε όχι εντελώς άδειος.

Με υγρά μάτια και πονεμένο λαιμό, κοίταξα πάνω από τον ώμο μου περιμένοντας να δω τον Ίσβαν ή ίσως την Κότολιν.

Αντί γι' αυτούς, όμως, βρήκα τον τύπο που είχε εξαφανιστεί νωρίτερα να κάνει ξανά την εμφάνισή του στην απόλυτα χειρότερη στιγμή. Και εκείνο το ίχνος του χαμόγελου που είχα δει στα μάτια του είχε φύγει εντελώς.

Σκότωσέ με τώρα.

Φοβήθηκα πως, αν άνοιγα το στόμα μου, θα ξερονούσα ξανά... εξαιτίας του αλκοόλ και της ντροπής μου. Ο κόσμος γύριζε, όμως το πρόσωπό του –η ίσια μύτη και το σμιλεμένο πιγούνι– ήταν ακίνητο και ξεκάθαρο, σχεδόν σαν το σύμπαν να ήθελε αυτή η στιγμή να εντυπωθεί στον εγκέφαλό μου για πάντα.

«Είσαι καλά;» ρώτησε με τραχιά φωνή.

Όχι. Απείχα πάρα πολύ από το καλά (αν και ήμουν πολύ κοντά σε μια, ας το πούμε, ομόηχη λέξη με αντίθετο νόημα).

«Είμαι μια χαρά». Ξεκόλλησα από τον τοίχο όπου είχα στηριχτεί και βγήκα τρεκλίζοντας στον δρόμο.

«Πού πηγαίνεις;»

«Μακριά». Απλώς... μακριά.

Ο νυχτερινός αέρας ήταν δροσερός και τον ένιωσα θεσπέσιο στο ιδρωμένο μου δέρμα.

«Περίμενε», είπε, ακολουθώντας με.

«Σοβαρά;»

Θα έπρεπε να το είχε ήδη βάλει στα πόδια. Αυτό κάνεις όταν κάποιος τα σκατώνει μπροστά σου με τέτοιο τρόπο.

πο. Κοιτάξεις από την άλλη και συνεχίζεις να περπατάς.

Εκείνος σταμάτησε μπροστά μου· το πρόσωπό του κρυβόταν στις σκιές από τις λάμπες του δρόμου. «Δε σε αφήνω να τριγυρίζεις μόνη σου».

Ω. Ήταν από εκείνους.

Δεν το έπιανε; Το κεφάλι μου γύριζε και το στόμα μου είχε μια γεύση υπερβολικά απαίσια για να την ονοματίσω. Δεν το είχα φανταστεί ποτέ πως θα υπήρχε η στιγμή που θα ήθελα να με αφήσει ήσυχη ένας σέξι τύπος, φαινόταν όμως πως για όλα υπήρχε η πρώτη φορά.

«Σου είπα, είμαι μια χαρά».

«Κάθε μέρα συμβαίνουν κακά πράγματα σε ανθρώπους που είναι μια χαρά».

Λοιπόν, ο Σκοτεινός και Επικίνδυνος ήταν απλώς ένας Πρίγκιπας του Παραμυθιού με κοντοκουρεμένα μαλλιά. Αυτό δε θα έπρεπε να είναι γοητευτικό. Κανονικά, δεν τα άντεχα αυτά. Όμως, κόντρα σε κάθε πιθανότητα, μπορούσα να νιώσω τον εαυτό μου να μαλακώνει, τις ακμές της αποφασιστικότητάς μου να θολώνουν.

Κατηγόρησα το αξύριστο λουκ. Δεν μπορούσα ποτέ να αντισταθώ στα γένια μερικών ημερών.

«Άκου, το πιάνω το θέμα της προστατευτικότητας. Αυτό είναι που κάνουν τύποι σαν εσένα. Και μη με παρεξηγήσεις, είναι κάπως σέξι. Αλλά δε χρειάζομαι νταντά. Οπότε, ξέχνα γι' απόψε τις φαντασιώσεις του ιπλότη-μετην-αστραφτερή-πανοπλία».

Θεώρησα πως ακούστηκα αποφασιστική και πολύ ενήλικη (αλλά, και πάλι, ήμουν μεθυσμένη). Το στρίψιμο των ματιών του προς τα πάνω μού έδειξε πως δε με έπαιρνε πολύ στα σοβαρά.

«Κι εγώ σου είπα ήδη πως δε με ενδιαφέρει τι νομίζεις ότι χρειάζεσαι».

«Οπότε, τι; Θα με ακολουθήσεις είτε το θέλω είτε όχι;»

Τα χείλη του σφίχτηκαν, και μπορούσα να δω την ευθυμία γραμμένη στην καμπύλη του στόματός του. Ενός τόσο ελκυστικού στόματος.

«Αυτό ακριβώς θα κάνω. Κάποιος πρέπει να σε γυρίσει στο σπίτι».

Μέσα μου δεν υπήρξε ούτε καν μια απειροελάχιστη αμφιβολία πως το «να σε γυρίσει στο σπίτι» σήμαινε κάτι παραπάνω από το «να παρατήσει το καημένο, μεθυσμένο κορίτσι στον ξενώνα νέων όπου έμενε, για να κυλιστεί στη ναυτία και τη μιζέρια του».

Δεν μπορούσε να γίνει τίποτα παραπάνω τώρα, σωστά;

Τον προσπέρασα. «Δεν πηγαίνω σπίτι ακόμη. Οπότε, τρέξε πίσω και βρες άλλη δεσποσύνη».

Μου χαμογέλασε, αλλά το χαμόγελό του ήταν δηκτικό. Πέρασε το χέρι του πάνω από τα κοντά του μαλλιά, κι εγώ κατάφερα να κάνω τον εαυτό μου να κουνηθεί.

«Είσαι πραγματικά αριστούργημα», φώναξε πίσω μου.

Αυτό με έκανε να χαμογελάσω. Σταμάτησα και γύρισα απότομα, βαδίζοντας προς τα πίσω. Τέντωσα τα χέρια μου και φώναξα, με τη φωνή μου να αντηχεί στον δρόμο: «Γι' αυτό να είσαι σίγουρος».

Αν υπήρχε ένα μουσείο γεμάτο ανθρώπους-«αριστουργήματα», θα ήμουν το βασικό κωλοέκθεμα. Θα το είχα πει όλο αυτό, όμως το περπάτημα προς τα πίσω δεν ήταν η καλύτερη ιδέα στην παρούσα κατάστασή μου. Σκόνταψα και μόλις που κατάφερα να σταθώ όρθια, ένιωσα όμως πως το στομάχι μου είχε πέσει έτσι κι αλλιώς στο πεζοδρόμιο. Δεν

τον κοίταξα, γνωρίζοντας πως πιθανότατα έδειχνα διπλάσια ηλίθια απ' όσο ένιωθα, και ένιωθα πολύ ηλίθια.

Πήρα μια ανάσα για να σταθώ στα πόδια μου, φοβούμενη μήπως ανακατευόμουν ξανά.

Αυτό είναι το παράξενο με το αλκοόλ... Όταν σε κάνει να νιώθεις καλά, νιώθεις εκπληκτικά. Όταν όμως σε κάνει να νιώθεις άσχημα, δεν έχεις νιώσει ποτέ χειρότερα. Δεν είναι μόνο η ναυτία, αλλά η όλη φάση. Μπορεί να είμαι αριστούργημα, αλλά γνωρίζω τον εαυτό μου αρκετά καλά για να ξέρω πως αν επέστρεφα στον άθλιο ξενώνα – με τα ελατήρια από το στρώμα να τρυπούν την πλάτη μου, την κακοφωνία από τα ροχαλητά των συγκατοίκων, τις ξεφτισμένες κουβέρτες – θα ήταν η συνταγή για να φτάσω στον πάτο του βαρελιού.

Οι περισσότεροι ξενώνες νέων έχουν σχεδιαστεί για να γνωρίζεις άλλους ανθρώπους, ωστόσο είναι τα πιο μοναχικά μέρη στον κόσμο. Τα πάντα εκεί είναι προσωρινά – οι ένοικοι, οι σχέσεις, το ζεστό νερό. Ένωσα σαν ένα λουλούδι που προσπαθούσε να ριζώσει στο τσιμέντο.

Μπα, όχι. Έπρεπε να περπατήσω μέχρι να ξεθολώσω, προτού επιστρέψω, αν δεν ήθελα να καταρρεύσω τόσο μεγαλειωδώς όσο τα παιδιά-θαύματα. Και αυτή τη φορά, θα βάδιζα προς τη σωστή κατεύθυνση.

Έπειτα από μόλις λίγα βήματα, ο συνοδός μου βρισκόταν ακριβώς δίπλα μου. Κατσούφιασα και προσπάθησα να περπατήσω πιο γρήγορα, όμως τα τακούνια μου δεν το είχαν. Και μια τέτοια νύχτα, δεν εμπιστευόμουν τον εαυτό μου ότι δε θα έπεφτα με τα μούτρα στο πλακόστρωτο.

Και παρ' ότι δε θα το παραδεχόμουν σε κανέναν, χαιρόμουν λίγο για τη συντροφιά.

«Πώς σε λένε;» ρώτησα.

Εκείνος ύψωσε ένα σκούρο φρύδι.

«Περίμενες αρκετή ώρα για να το ρωτήσεις αυτό».

Ανασήκωσα τους ώμους μου. «Τα ονόματα δεν είναι το σημαντικό στοιχείο σε μέρη σαν κι αυτό». Έκανα μια κίνηση προς τα πίσω μας, προς το μπαρ απ' όπου είχαμε μόλις φύγει. «Και, ειλικρινά, δε θα μπορούσε να με ενδιαφέρει λιγότερο».

Ή τουλάχιστον αυτό έλεγα στον εαυτό μου. Και σ' εκείνον.

«Οπότε γιατί ρωτάς; Αν τα ονόματα δεν είναι σημαντικά για σένα και δε σε ενδιαφέρει;»

«Λοιπόν, πρώτον, δεν είμαστε πια στο εν λόγω μπαρ. Και δεύτερον, με ακολουθείς και κάνω ερωτήσεις για να γεμίσω τη σιωπή, επειδή διαφορετικά τα πράγματα θα γίνουν αλλόκοτα. Και το να μιλάω με εμποδίζει να σκέφτομαι ότι μπορεί να είσαι ένας κατά συρροήν δολοφόνος, γι' αυτό και η όλη φάση που με ακολουθείς».

«Από ιππότης με αστραφτερή πανοπλία σε κατά συρροήν δολοφόνος».

«Η φάση το-καλό-παιδί θα μπορούσε να είναι υποκριτική. Και σίγουρα δείχνεις ότι θα μπορούσες να είσαι επικίνδυνος».

«Και είσαι πάντα τόσο ειλικρινής;»

«Ούτε καν. Είναι το αλκοόλ που μιλάει. Απενεργοποιεί εντελώς τα φίλτρα μου».

Το χαμόγελο είχε επιστρέψει στα μάτια του, και ίσως ήταν επειδή ήμουν μεθυσμένη, αλλά αυτός ο τύπος δεν έδειχνε ηλίθιος. Αυτό θα έπρεπε να με έχει ανησυχήσει. Ίσως πράγματι να μην πήγαινε κάτι καλά μαζί του. Αυτή

τη στιγμή όμως, ο εγκέφαλός μου ήταν απλώς γεμάτος με το να προσπαθώ να κρατηθώ όρθια και να αναπνέω.

«Θα σου πω το όνομά μου», είπε εκείνος, «αν μου πεις κι εσύ κάτι για σένα».

«Σαν τι;» Το πιν της κάρτας μου;

«Δεν έχει σημασία. Κάτι ειλικρινές».

Μου φαινόταν πως μπορούσα να περπατήσω στην ευθεία. Η πορεία μου συνεχώς έκλινε προς το μέρος του. Πιθανότατα επειδή ήμουν μεθυσμένη. Ή οι μύες του ήταν μαγνητικοί. Και οι δύο απολύτως εύλογες επιλογές.

Το μπράτσο μου άγγιξε ξυστά το δικό του, και η αίσθηση πήγε κατευθείαν στο κεφάλι μου, ηλεκτρική και θολή, έτσι είπα το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα.

«Ειλικρινά; *Κουράστηκα*».

Εκείνος γέλασε. «Αυτό συμβαίνει επειδή έχει σχεδόν ξημερώσει».

«Όχι τέτοια κούραση».

«Τότε, τι είδους κούραση;»

«Του είδους που φτάνει μέχρι το κόκαλο. Το είδος της κούρασης που δεν το διορθώνει ο ύπνος. Απλώς κουρασμένη... από τη ζωή».

Έμεινε σιωπηλός για δυο-τρία βήματα στον στενό δρόμο, που αντηχούσε κάθε θόρυβο. Μετά επιβράδυνε το βήμα του, και μπορούσα να νιώσω τα μάτια του πάνω μου. Πίεσα την περιφερειακή μου όραση για να τον δω καλύτερα. «Δεν το δείχνεις», είπε.

«Πολλά πράγματα δε δείχνω».

Ακόμα τρία σιωπηλά βήματα.

«Στοιχηματίζω πως κι αυτό γίνεται κουραστικό», είπε. Τι δουλειά είχα να του τα λέω αυτά;

Κοίταξα προς τη μεριά του. Οι γόβες μου προφανώς δεν ήταν ασφαλείς, εκτός κι αν τις κοιτούσα, επειδή γλίστροησαν ανάμεσα σε δύο πέτρες του δρόμου. Ο ασπράγαλός μου γύρισε για δεύτερη φορά εκείνη τη νύχτα και παραπάτησα στο πλάι. Άπλωσα το χέρι μου προσπαθώντας να κρατηθώ από τον ώμο του για να ισορροπήσω, έπεφτα όμως μακριά του και ήμουν υπερβολικά αργή. Ευτυχώς, εκείνος ήταν πιο γρήγορος. Γύρισε και έπιασε τον αγκώνα μου με το ένα χέρι και τύλιξε το άλλο γύρω από τη μέση μου. Με έστησε όρθια, και μπορούσα να νιώσω ένα επίμονο κοκκίνισμα να σκαρφαλώνει στον λαιμό μου. Δεν είχα κανένα πρόβλημα να παίξω τη χαζούλα ξανθιά για να πάρω αυτό που ήθελα, αλλά το μισούσα ότι τη δεδομένη στιγμή ζούσα παρά τη θέλησή μου αυτό το στερεότυπο.

«Πώς είναι τα μάγουλά σου;» ρώτησε.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια, έχοντας πλήρη αντίληψη του χεριού του γύρω από τη μέση μου και των μακρικών δαχτύλων, που μπορούσαν εύκολα να έχουν κατηφορίσει πιο χαμηλά στο σώμα μου. Και μόνο που το σκέφτηκα αυτό, η καρδιά μου άρχισε να τρέχει για να φτάσει τις σκέψεις μου.

«Μπορείς να τα νιώσεις;» πρόσθεσε.

Α, εκείνα τα μάγουλα.* Η απογοήτευση έσβησε τη φλόγα της λαχτάρας μέσα μου.

Το χέρι που ήταν κλεισμένο γύρω από τον αγκώνα μου ανέβηκε ψηλά και χάιδεψε τα μάγουλά μου σαν υπενθύμιση. Και η φλόγα είχε επιστρέψει.

* Εδώ η συγγραφέας κάνει λογοπαίγνιο, καθώς στα αγγλικά η λέξη cheeks σημαίνει μάγουλα, αλλά στην αργκό χρησιμοποιείται για τα οπίσθια.

«Είναι, εμ», κατάπια, «απλώς τα νιώθω λίγο βαριά».

Τα μάτια του με κάρφωσαν επιτόπου για μερικά δευτερόλεπτα. Υπήρχαν τόσα πολλά πίσω από εκείνο το βλέμμα, περισσότερα απ' όσα θα έπρεπε να υπάρχουν από έναν τύπο που είχα γνωρίσει μόλις το ίδιο βράδυ (αν ο εμετός μπροστά του μετρούσε ως γνωριμία, καθώς δεν είχα μάθει ακόμη το όνομά του).

Ίσιωσε το κορμί μου, και τα ζεστά του χέρια άφησαν το δέρμα μου.

Αντιστεκόμενη στην παρόρμηση να τον τραβήξω ξανά, είπα: «Σειρά σου».

«Τα μάγουλά μου είναι μια χαρά».

Χαμογέλασα. «Εννούσα το όνομά σου».

Εκείνος έγνεψε και άρχισε να περπατάει ξανά. Ακολούθησα, προσέχοντας τώρα περισσότερο πού πατούσα.

«Οι περισσότεροι άνθρωποι με φωνάζουν Χαντ».

Έκανα μερικά γρήγορα βήματα και τον έφτασα.

«Θα πρέπει να σε αποκαλώ έτσι; Είμαι “οι περισσότεροι άνθρωποι”;»

Έχωσε τις γροθιές του μέσα στις τσέπες του, και οι δρασκελιές του έγιναν ακόμα μεγαλύτερες. Έριξε μια ματιά προς το μέρος μου, προτού εστιάσει ξανά στον στενό, λιθόστρωτο δρόμο μπροστά μας.

«Ειλικρινά, δεν έχω ιδέα τι είσαι».

Τι σήμαινε αυτό; Δεν ήξερε τι είδους κορίτσι ήμουν; (Επειδή θα μπορούσα να του πω *ακριβώς* τι είδους κορίτσι ήμουν.)

Με βάση τους σφιγμένους του ώμους και το γεγονός ότι μόλις που με κοιτούσε, μάντευα ότι εννοούσε κάτι λίγο πιο σοβαρό.

Δεν ήξερα πώς να απαντήσω, οπότε δεν το προσπάθησα. Του είχα ήδη πει αρκετά.

Περπατήσαμε μαζί. Στην πραγματικότητα, δεν ήξερα πού πηγαίναμε, κι εκείνος έμεινε σιωπηλός, ακολουθώντας με όταν διάλεξα να στρίψω κάπου στην τύχη. Άφησα το μυαλό μου να περιφέρεται από τη στενάχωρη γοτθική αρχιτεκτονική στον τόπο όπου μπορεί να ταξίδευα στη συνέχεια, μετά στην πατρίδα και μετά ξανά στον άντρα δίπλα μου.

Χαντ.

Τι όνομα ήταν αυτό;

Αρπακτικό. Τέτοιο όνομα ήταν.

Θα έπρεπε να ήμουν τρομαγμένη, καθώς περπατούσα σε μια σκοτεινή, άγνωστη πόλη μαζί με κάποιον εντελώς ξένο. Υπήρχαν όμως πολλά πράγματα που θα έπρεπε να ήμουν και δεν ήμουν. Και όταν κοίταξα προς το μέρος του, δεν μπορούσα να νιώσω ούτε μια στάλα από τον φόβο που ήξερα πως θα έπρεπε να νιώθω. Ο μπαμπάς με κατηγορούσε διαρκώς ότι επιθυμούσα να πεθάνω. Ίσως είχε δίκιο.

Μια λάμψη άρχισε να γλιστράει κατά μήκος του ουρανού, και βγήκαμε από έναν στενό δρόμο σε μια ανοιχτωσιά. Ένα φιδωτό ποτάμι χώριζε στα δύο την πόλη, και η ανατολή ξεπρόβαλλε από πάνω του.

Υπήρχαν πάρα πολλά να δω και σταμάτησα για να τα παρατηρήσω όλα. Ο ουρανός γέμιζε ροζ και μοβ πινελιές, ενώ ένα απαλό χρυσαφί χρώμα έλαμπε πάνω από το ποτάμι. Δεν μπορούσα να θυμηθώ το όνομα, ήταν όμως το ίδιο ποτάμι που βρισκόταν μόνο ένα ή δύο τετράγωνα μακριά από τον ξενώνα μου. Παρά τις περιπλανήσεις μου, είχαμε καταλήξει πολύ κοντά στο μέρος όπου υποτίθεται πως με πήγαινε ο Χαντ.

Κατάπια, νιώθοντας ακόμη νευρική στην ιδέα να επιστρέψω στον ξενώνα. Έτσι, αντί να βαδίσω βόρεια προς το κρεβάτι, κατευθύνθηκα νότια. «Υπάρχει ένα κλαμπ λίγο παρακάτω που μένει ανοιχτό μέχρι τις έξι».

Με κοίταξε αυστηρά. «Νομίζω πως αρκετά γλέντησες γι' απόψε».

Η επίκριση στη φωνή του με έκανε να αισθανθώ τρομερή αμηχανία, κυρίως επειδή ήξερα πως είχε δίκιο. Αν περνούσε άλλη μία σταγόνα αλκοόλ από τα χείλη μου, θα ανακατευόμουν ξανά σε χρόνο μηδέν.

Όμως, εκείνη η ζαλάδα βρισκόταν στο πίσω μέρος του μυαλού μου, λέγοντάς μου ότι έπρεπε να κάνω κάτι. Ήταν πάντα πιο ασφαλές να κάνω παρά να σκέφτομαι. Απομακρύνθηκα από τον Χαντ και έτρεξα στον δρόμο προς την όχθη του ποταμού.

«Πού πηγαίνεις;» φώναξε ο Χαντ από πίσω μου.

Γύρισα, περπατώντας ξανά με την όπισθεν. «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα», είπα.

Ανασήκωνα τους ώμους μου αδιάφορα και τα χείλη μου καμπύλωναν σε ένα χαμόγελο, όταν εκείνος πετάχτηκε στον δρόμο και με άρπαξε από τον αγκώνα. Με έσφιξε δυνατά και με τράβηξε στο πεζοδρόμιο στην άλλη πλευρά του δρόμου.

«Τρελάθηκες; Μη διασχίζεις έναν αναθεματισμένο δρόμο χωρίς να κοιτάξεις πού πηγαίνεις!»

Ελευθέρωσα τον αγκώνα μου από τη λαβή του και απομακρύνθηκα από κοντά του. «Χαλάρωσε. Είμαι μια χαρά. Έτσι κι αλλιώς, δεν κυκλοφορεί κανείς έξω τόσο πρωί».

Τότε το σύμπαν μού την έφερε και ένα σπορ αυτοκίνητο πέρασε μουγκρίζοντας, σηκώνοντας αέρα γύρω μας

στο πέρασμά του. Ο Χαντ με κοίταξε υψώνοντας τα φρύδια του. Το πιγούνι του ήταν σφιγμένο από θυμό, και δεν μπορούσα να πω αν ήθελα να το σπρώξω μακριά ή να πιέσω τα χείλη μου πάνω του.

«Δε χρειάζεται να το πεις», είπα, γυρίζοντας από την άλλη, προτού προλάβει να πει *σου το είπα*. «Είμαι αριστούργημα. Το έπιασα». Έτρεξα προς το ποτάμι. «Ξέρεις όμως κάτι; Είμαι πολύ καλή σ' αυτό».

Έσκυψα και έβγαλα πρώτα τη μία γόβα και μετά την άλλη. Τα πέλματά μου με πόνεσαν πάνω στην επίπεδη, παγωμένη πέτρα, αλλά δε με ένοιαξε. Κράτησα και τα δύο παπούτσια στο ένα μου χέρι και πήγα χοροπηδώντας προς το ποτάμι, με τον Χαντ να ακολουθεί από πίσω.

Ούρλιαξα απλώς για να ακούσω την αντήχηση πάνω στο νερό.

«Είσαι γελοία», είπε.

Δε μου άρεσε ο τρόπος που το είπε. Σαν να με λυπόταν.

«Διόρθωση: Είμαι *αστεία*».

Τον άφησα πίσω, καθώς έτρεξα προς το νερό. Για μια στιγμή σκέφτηκα να βουτήξω απλώς μέσα ή ίσως να γδυθώ για να μπω στο ποτάμι, όμως αποφάσισα πως σύντομα θα εμφανιζόταν κόσμος, ενώ δεν ήξερα και τι ακριβώς υπήρχε μέσα σ' εκείνα τα νερά.

Σκοτεινό και βαθύ, σαν μελανιά, το ποτάμι είχε μια σιγανή ενέργεια που με έκανε να σταματήσω και να το κοιτάζω. Ήταν όμορφο και σιωπηλό και σοβαρό, με μόλις μια στάλα οδύνης γραμμμένη πάνω στο ρεύμα. Ακόμα και ο ήλιος που ανέτελλε διαπερνούσε μόνο το πρώτο στρώμα, το σκοτάδι κατάπινε το φως μόλις μερικά εκατοστά κάτω από την επιφάνεια.

Λίγο πιο κάτω στην όχθη, μικρά σκοτεινά σχήματα ήταν παραταγμένα στη σειρά στο πεζοδρόμιο και κινήθηκαν προς το μέρος τους γεμάτη περιέργεια. Όταν όμως έφτασα εκεί, δεν κατάλαβα και πολύ περισσότερα βλέποντάς τα από κοντά.

Ήταν παπούτσια. Δεκάδες παπούτσια. Μαύρα, από χυτοσίδηρο, πλαισίωναν την όχθη του ποταμού. Άδεια παπούτσια.

Ήταν κάτι σαν γλυπτό, αλλά δεν το έπιανα τι σήμαινε. Τα παπούτσια διέφεραν σε μέγεθος και σχέδιο, ανήκαν τόσο σε άντρες όσο και σε γυναίκες. Κάποια ήταν μικρά, φτιαγμένα για μικροσκοπικά παιδικά ποδαράκια. Κάποια ήταν απλά και άλλα περίτεχνα. Έκανα ένα βήμα προς τα εμπρός για να περπατήσω ανάμεσά τους, όμως κάτι με κράτησε πίσω. Αν το ποτάμι ήταν μια μελανιά, αυτά ήταν θρήνος. Απώλεια. Δεν υπήρχαν πόδια μέσα τους, αλλά δεν ήταν καθόλου άδεια.

«Είναι ένα μνημείο του Ολοκαυτώματος», είπε ο Χαντ πίσω μου.

Ανάσανα απότομα, και ο παγωμένος αέρας έτσουξε τη γλώσσα μου. Όλα εκείνα τα παπούτσια. Ήξερα πως ήταν μόνο αντίγραφα, μόνο κομμάτια μετάλλου, αλλά *μίλησαν*. Τραγούδησαν.

Δε συνειδητοποιείς πόσο μικρός είσαι πραγματικά, μέχρι που βρίσκεσαι μπροστά σε κάτι τέτοιο. Ζούμε τη ζωή μας σαν να βρισκόμαστε στο κέντρο του σύμπαντος, αλλά είμαστε απλώς μικροσκοπικά μέρη ενός θρυμματισμένου συνόλου. Εγώ ήμουν εκεί... ανησυχώντας για το πώς θα επιβίωνα από τη ζωή μετά το κολέγιο. Θεέ, δε μου φαινόταν καν σωστό πια να το σκέφτομαι ως επιβίωση, όχι,

έπειτα από αυτή την υπενθύμιση όλων των ανθρώπων που δεν είχαν επιβιώσει. Πέρασα τα δάχτυλά μου μέσα από τα μαλλιά μου, μαζεύοντάς τα πίσω από τον λαιμό μου.

Το ήξερα ότι ήμουν τυχερή. Ακόμα και ευλογημένη. Ήταν όμως πολλή η πίεση... να προσπαθείς να μη σπαταλήσεις αυτό που σου έχει δοθεί. Ήθελα να κατορθώσω κάτι. Να αγαπήσω κάτι. Να γίνω κάτι.

Αλλά δεν ήξερα πώς. Δεν ήξερα τι.

Όλοι οι φίλοι μου κυνηγούσαν τα όνειρά τους, προχωρούσαν στο μέλλον τους, κι εγώ ήθελα μόνο να επιθυμώ κάτι με την ίδια απόγνωση, την ίδια φλόγα. Ήμουν μια ηθοποιός. Είχα ξοδέψει σχεδόν τη μισή μου ζωή μπαίνοντας μέσα σε έναν ρόλο, αναζητώντας τις επιθυμίες του, βρίσκοντας τα κίνητρά του. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν μπορούσα να κάνω το ίδιο με τον εαυτό μου. Είχε περάσει πολύς, πάρα πολύς καιρός από τότε που είχα αφήσει τον εαυτό μου να επιθυμεί κάτι τόσο πολύ ώστε αυτό να έχει σημασία.

Ένιωθα τόσο αποτυχημένη. Κάθε παπούτσι μπροστά μου αντιπροσώπευε ένα όνειρο που δε θα γινόταν ποτέ πραγματικότητα, μια ζωή που δε θα αγαπιόταν ποτέ. Δεν είχα αντιμετωπίσει ποτέ εκείνο το είδος της καταπίεσης ή της πάλης.

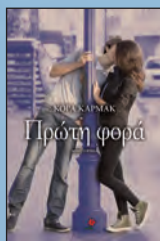
Το μέρος αυτό αιμορραγούσε Ιστορία και τραγωδία, και συγκριτικά με αυτό οι πληγές του παρελθόντος μου έμοιαζαν με αμυχές.

*Καμιά φορά χρειάζεται να χαθείς για να βρεις
πού πραγματικά ανήκεις...*

Τα περισσότερα κορίτσια θα έδιναν τα πάντα για να περάσουν ένα διάστημα ταξιδεύοντας στην Ευρώπη. Χωρίς ευθύνες, χωρίς γονείς, χωρίς όριο στην πιστωτική κάρτα. Η Κέλι Σάμερς δεν αποτελεί εξαίρεση. Περνάει φανταστικά... ή τουλάχιστον έτσι λέει στον εαυτό της.

Είναι μοναχική υπόθεση να ψάχνεις να βρεις ποιος πραγματικά είσαι. Ειδικά αν φοβάσαι ότι αυτό που θα ανακαλύψεις δε θα σου αρέσει. Ούτε τα ποτά ούτε ο χορός μπορούν να διώξουν τη μοναξιά της Κέλι. Ίσως, όμως, να μπορεί ο Τζάκσον Χαντ. Ύστερα από μερικές τυχαίες συναντήσεις, την πειθει να ταξιδέψει με συνοδοιπόρο αυτή τη φορά την περιπέτεια αντί για το αλκοόλ. Με κάθε νέα πόλη και κάθε νέα εμπειρία, το μυαλό της Κέλι γίνεται όλο και πιο καθαρό και η καρδιά της όλο και λιγότερο δική της. Ο Τζάκσον τη βοηθάει να ξεδιπλώσει τα όνειρα και τις επιθυμίες της. Όσο, όμως, μαθαίνει περισσότερα για τον εαυτό της, τόσο συνειδητοποιεί πόσο λίγα γνωρίζει για τον Τζάκσον.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

 **ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ**

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣ: 16333